

РЕШЕНИЕ

№ 8408

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10883** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Х. Х. Д. срещу заповед № РА-18-30 от 14.08.2019г. на главния архитект на СО, с която е наредено на жалбоподателя да премахване незаконосъобразно поставен рекламен елемент тип „Билборд“, находящ се в югозападната част на ПИ с идентификатор 68134.4082.319, м. „НПЗ Изток, К.“ в близост до локалното платно на [улица], район „М.“, СО.

Заповедта се оспорва като незаконосъобразна издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. На жалбоподателя не е връчен констативен акт и същият не е могъл да направи възражения по него. Не е изяснено кога е монтирано рекламното съоръжение. Заповедта е в противоречие с материално-правните разпоредби на закона, като не е изяснено кои са тези разпоредби с оглед времето на поставяне на процесното съоръжение. Наредбата за преместваемите обекти, действаща към момента, е неприложима. Билбордът е разположен в собствен на жалбоподателя имот, а не в общински или държавен, и е бил търпян в продължителен период от време. По изложените съображения се претендира отмяната на заповедта. Претендират се разноси по списък. Подробни доводи се развиват в писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът по оспорването – главния архитект на СО, в представено по делото писмено становище от 20.09.2019г. навежда доводи за неоснователност на жалбата като моли тя да бъде отхвърлена, тъй като към момента на издаване на процесната заповед жалбоподателят не притежава изискуемото по чл. 57, ал.1 от ЗУТ разрешение

за поставяне. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Подробни доводи развива в писмени бележки по съществото на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят се легитимира като собственик на празно място с площ от 3680 кв.м., съставляващо УПИ I от кв.1, местност „К. 6-ти км“, деактувано от СО през 1999г. като имоти с пл. № 3907 и 3908, съгласно нотариален акт № 45, том I, рег. № 3481, дело № 349 от 26.10.1999г. Имотът е нанесен в КККР с идентификатор 68134.4082.319. По силата на договори за наем в периода 2004-2014г., жалбоподателят е отдавал на фирма площ от имота си за поставяне на 2 бр. рекламни конструкции „П.“ с размер 4x3м, върху зелената площ, заключена между отбивката на [улица] за жк М. и [улица]. По делото е представено писмо на главния архитект на СО № ТК-94-Д-57 от 15.03.2013г., от което е видно, че процесният РЕ е монтиран от [фирма] съгласно разрешение за монтаж № 11 от 22.12.1998г. върху имот общинска собственост, който впоследствие е възстановен на жалбоподателя в настоящото производство.

Със заявление № АХ-94-00-56 от 23.04.2013г. до гл. архитект на С., жалбоподателят е поискал преодобряване на проектна документация за 2 бр. рекламни елементи, единият от които – на [улица] в отбивката към ж.к. М.. Заявлението е разгледано на ОЕСУТ по протокол № ЕС-Д-57 от 24.07.2014г., по т.21, като е дадено съгласие за одобряване на проекта и за издаване на разрешение за поставяне след съгласуване с КАТ – СДВР и със забележка: Да отпадне един от двата рекламни елемента с лице към „Ц. шосе“. Видно от схема на л.39 и снимка на л. 41, процесният РЕ се намира на [улица] и е с лице към него. По делото е приложено становище на отдел ПП при СДВР от 06.06.2019г., с което се дава положително становище за поставяне на 3 бр. РЕ в имота на жалбоподателя като няма данни това становище да е депозирано при ответника. С протокол № ЕС-Д-61 от 15.08.2019г. на ОЕСУТ по т.16 се предлага на главния архитект на СО да постанови отказ от издаване на разрешение за поставяне и на другия рекламен елемент.

На 25.06.2019г. служители на СО, Дирекция „Общински строителен контрол“ извършили проверка на обект „Рекламен елемент – тип „Билборд“, с рекламна площ 12 кв.м. едностранно и 24 кв.м. двустранно, находящ се в югозападната част на ПИ с идентификатор 68134.4082.319, м. „НПЗ Изток, К.“, район „М.“ в близост до локалното платно на [улица]. За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен акт № 2/25.06.2019г., в който е отразено, че имотът, върху който е поставен рекламният елемент (РЕ), е собственост на Х. Х. Д., а обектът е с неизвестен собственик. Посочено е, че рекламният елемент е поставен без правно основание – без разрешение за поставяне. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 57а, ал. 1, т. 1, предложение първо, във връзка с чл. 57, ал. 1 ЗУТ. Приложени към КА са схема и снимков материал. Констативният акт е връчен лично на жалбоподателя с писмо с рег. № САГ19-ТКОО-1126 (5) на 18.07.2019г. като в него е указана възможността за представяне на възражения в 3-дневен срок. Номерът на писмото, с което е изпратен КА № 2, е посочен изрично в известието за доставяне на л. 29. Видно от констативен протокол № 2-1 от 14.08.2019г., в указания срок не са постъпили възражения. Въз

основа на горното на 14.08.2019г. е издадена процесната заповед, като няма данни кога е съобщена на жалбоподателя.

За установяване компетентността на издателя на акта, по делото е представена Заповед № СОА17-РД-09-622/19.06.2017г. на кмета на СО, изменена и допълнена със заповед № СОА19-РД09-934 от 01.07.2019г.

По делото няма спор относно местоположението на процесния рекламен елемент, както и относно характера му на рекламен елемент по смисъла на §5, т.81 от ДР на ЗУТ.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на съдебна проверка за законосъобразност индивидуален административен акт, подадена е от лице - адресат на акта, чиито права и законни интереси се засягат, с оглед което е налице и правен интерес от оспорването. Предвид липсата на данни за дата на получаване на акта, съдът приема жалбата, подадена на 13.09.2019г., за подадена в срок. По съществото жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – главния архитект на СО. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл. 57, ал. 1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА19-РД-09-934/01.07.2019г. на кмета на Столична община, с която се създава нова т.1. 35. в заповед № СОА17-РД-09-622/19.06.2017г., издадена на основание § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ. Поради това съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена при спазване на административно-производствените правила и в предвидената от закона писмена форма. Административният акт е мотивиран, като са посочени правните и фактически основания за издаването му. Спазена е процедурата по чл. 57а, ал. 2 ЗУТ. Съставен е констативен акт, който е връчен. Предоставена е възможност за депозиране на възражение, от която жалбоподателят не се е възползвал. Противно на изложеното в жалбата, с известието на л.29 на жалбоподателя са изпратени две писма, първото от които е придружителното писмо, с което е изпратен КА №2 от 25.06.2019г. (л.28).

При издаването на заповедта съдът намира, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Оспорената заповед е издадена на основание чл.57а, ал.1, т.1 - без разрешение за поставяне, ал.3, ал.6 и ал.7 във връзка с чл.57 от ЗУТ и НПОРИМДЕРДТСО. Съгласно чл.57, ал.1 ЗУТ върху недвижими имоти могат да се поставят рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи въз основа на разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет по чл. 13а или по чл. 56, ал. 2. В процесния случай е наредено премахването на рекламен елемент, тъй като същият е поставен без разрешение за поставяне. Съгласно § 5, т.81 от ДР на ЗУТ „Рекламен елемент” е преместваем обект със самостоятелна или полусамостоятелна конструкция, който се закрепва временно върху терен, сграда или друг обект, при необходимост и с фундамент, и служи за извършване на реклама. По делото няма спор, че процесният рекламен елемент е такъв по определението на ЗУТ и следователно по отношение на него може да бъде издадена заповед за премахването му на посоченото от ответника правно основание.

Съгласно чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 се премахват, когато са поставени без разрешение за поставяне. В настоящия случай

жалбоподателят твърди, че процесният обект е поставен отдавна – преди действието на НПОРИМДЕРДТСО, и присъствието му е търпяно в продължителен период от време. Съгласно чл. 120а от ППЗТСУ (отм.) не се считат за временни постройки съоръжения за търговия, като маси, павилиони, кабинни и други, които са преместваеми. За тези съоръжения не се издава разрешение за строеж, а разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет, а за общински терени - и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. Съгласно чл. 37 от НАРЕДБА за рекламната дейност на територията на Столична община (приета с Решение № 1 по Протокол № 14 от 30.07.1996 г., в сила от 1.09.1996 г., отм. с Решение № 463 по Протокол № 53 от 14.07.2005 г.) решения за монтаж (поставяне) на РИЕ се издава въз основа на схема и проекти, одобрени от началника на управление "Архитектура и градоустройство" при СО. Съгласно чл. 31, ал.1 от НАРЕДБА за преместваемите обекти и рекламните елементи на територията на Столичната община (Приета с Решение № 463 по Протокол № 53 от 14.07.2005 г. на Столичния общински съвет, изм. и доп. с Решение № 280 по Протокол № 76 от 27.04.2006 г., отм. с Решение № 2127 от 1.03.2007 г. на ВАС по адм. д. № 11385/2006 г.) разрешение за поставяне на преместваеми обекти се издава от главния архитект, одобрил схемата за поставянето им заедно с одобряване на проектната документация в едномесечен срок след датата на подаване на молбата. Съгласно §3, ал.1 на тази Наредба собствениците на преместваеми обекти, които вече са поставени, са длъжни да ги премахнат или приведат в съответствие с изискванията на тази Наредба в едногодишен срок от влизането ѝ в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 36, ал.1 от НАРЕДБА за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (Приета с Решение № 24 по Протокол № 4 от 20.12.2007 г., загл. изм. - Решение № 1 по Протокол № 29 от 15.01.2009 г.), отменена с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г., и действала преди НПОРИМДЕРДТСО, действаща към момента на издаване на процесната заповед, поставяне на рекламни елементи се извършва въз основа на разрешение за поставяне. Съгласно §6, ал.2 от ПЗР на наредбата от 2007г. собствениците на преместваеми обекти, рекламни, информационни и декоративно-монументални елементи, поставени без правно основание, са длъжни да ги премахнат за своя сметка с влизане в сила на тази наредба. При неизпълнение на това задължение обектите и/или елементите се премахват принудително, а на нарушителите се налагат санкции по Глава девета.

В случая рекламният елемент е поставен през 1998г. от друго лице при действието на ЗТСУ. След като жалбоподателят е придобил имота през 1999г., същият е следвало да подаде заявление за издаване на разрешение за поставяне на негово име съгласно чл. 120а от ППЗТСУ (отм.), което няма данни да е сторено. След приемането на ЗУТ през 2001г. и съгласно чл. 57, ал.1 от него, отново за поставянето на РЕ е имало изискване за разрешителен режим, което жалбоподателят не е спазил. Така го е заварила наредбата от 2005г., според която жалбоподателят е бил длъжен да премахне РИ или да го приведе в съответствие с изискванията на тази Наредба в едногодишен срок от влизането ѝ в сила, т.е. до 14.07.2006г. Това отново не е сторено и РЕ е заварен от наредбата от 2007г., според която РЕ е следвало да бъде премахнат от собственика му или последния да подаде заявление за издаване на разрешение за поставяне съгласно §84, ал.1 от ПЗР на същата наредба. В тази връзка жалбоподателят е подал заявление от 23.04.2013г. до главния архитект на СО, което е разгледано от ОЕСУТ. С

решението на ОЕСУТ от 24.07.2014г. по т. 21 не е дадено разрешение за поставяне на процесния РЕ. Липсата на изрично произнасяне по заявлението от главния архитект на СО води до извод за формиран мълчалив отказ, който няма данни да е оспорен. РЕ е заварен от действащата към момента НПОРИМДЕРДТСО, приета с Решение № 717 по Протокол № 71 от 6.11.2014 г., без разрешение за поставяне на рекламния елемент. Следователно е осъществено соченото от административния орган основание по чл.57а, ал.1, т.1 от ЗУТ – рекламният елемент е поставен без изискващото се разрешение за поставяне.

Оспореният акт съответства и на целта на закона, обективизирана в правната норма - недопускане държането на обекти чл.57, ал.1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл.57а, ал.1 ЗУТ, за тяхното премахване. Не се споделят доводите на жалбоподателя, че след като РЕ не е премахнат дълго време, същият следва да бъде търпян и за в бъдеще. Твърдението се основава на приетата за непропорционална мярка по премахване на незаконни жилища в кв. Б. воденица, които са обитавани в продължителен период от време, и чието премахване нарушава чл. 8 от ЕКПЧ за неприкосновеност на жилището (решение на ЕСПЧ по делото „Й. и други срещу България“). Настоящият съдебен състав намира решението по това дело за напълно неотнормено. Процесният спор касае рекламен елемент, с поставянето на който се извършва стопанска дейност и се реализира наем, а не единствено жилище на жалбоподателя. Премахването на РЕ е пропорционално на целта на правната уредба да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението като уреди обществените отношения, свързани с устройството на територията, инвестиционното проектиране и строителството в Република България, и определи ограниченията върху собствеността за устройствени цели. В тази връзка е предвидено РЕ да се поставят въз основа на разрешение за поставяне, което гарантира както правилното им разполагане, така и упражняване на контрол от страна на общинската администрация за тяхната безопасност и осъществяване на рекламната дейност по начин, който да допринася за формиране на благоприятна жизнена среда и добър естетически облик на населените места в Столична община. Премахването на процесното съоръжение е съобразено с тези цели и постига съразмерност между засягането на правата и интересите на собствениците на РЕ – от една страна, и правата и интересите на останалите граждани – от друга. Поради това същото е законосъобразно и пропорционално на нормативно установената цел.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорения акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лв., определено в съответствие с чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. Д. срещу заповед № РА-18-30 от 14.08.2019г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Х. Х. Д. от [населено място] да заплати на Столична община съдебни разноси в размер на 200 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: